

HARLEQUIN®

002
DETSEMBER

Romantika

CLAIRE BAXTER

Parim sõber... tulevane abikaasa

Esimene peatükk

“Palun, tee nii, et see ei oleks Tom,” pomises Della Davis mobiiltelefoni helinat kuuldes.

Ta kobas käekotis ning juhtis auto teise käega osavalt ümber nurga. Veel üht kõnet Tom Dermontilt, põrgulikult kliendilt polnud tal vaja. Della oli suurema osa päevast temale raisanud ning tal oli sellest kõrini.

Peatanud auto kõrvaltänaval, kaevus ta sügavamale suurde nahkkotti. Ta sai telefoni koti põhjast kätte ning tegi südame kõvaks, et helistaja nime vaadata. Kui see on jälle Tom, hakkab ta karjuma. Või annab lahkumisavalduse.

Klapi avamise peale jäi helin vait. Võrratu. Ta sulges telefoni klõpsuga ning pillas selle sülle, tundes suurt kiusatust see üldse välja lülitada. Kuid ta südametunnistus ei lubaks seda teha. Ega ka lahkumisavaldust esitada. Tal oli liiga palju kaotada, sealhulgas ametikõrgendus, mille nimel ta oli nii palju tööd rüganud.

Ikkagi oli tal Tomist – parimal juhul lihtsalt kõige eba-meeldivamast inimesest, kuid sellise avaliku suhete kriisi puhul nagu praegu, halvimast luupainajast – tänaseks villand.

“Meenuta mulle, miks ma oma tööd armastan,” ütles Della valjult.

Vastust ei tulnud ning ta kehtas õlgu, mis olid nii kanged, et ta nägu tõmbus krimpsu. Ta vajas lõdvestavat vanni oma lavendlilõhnalise lemmikvahuga.

Õlgadega aeglasi ringe tehes kujutles ta, kuidas ta voodisse heidab... kuid mitte magamiseks. Mitte ühegi

normaalse tegevuse jaoks, mida inimesed voodis harrastavad. Pole lootustki. Ta oli tööd virnades koju kaasa vedanud ning istub nüüd üleval, kuni oma sülearvuti otsa magama vajub. Järjekordselt.

Telefoni piiksatus pani Della võpatama. Kõneposti kontrollides vallandus temast kergendusohu, kui ta oma parima sõbra reibast häält kuulis. Ta helistas Lynile kohe tagasi. See oli just see, mida Della vajab. Parim vastumürk tema praegusele meeleolule.

Lyn vastas esimese tooni peale. "Ma olen autos," ütles ta.

Della kuulis telefonist tuttavat taustaheli, nelja-aastast Jamiet, kes täiest kõrist laulis ning kuuekuulist Cassiet, kes poisi laulust üle ulgus.

"Mul on suured uudised," ütles Lyn.

Della pööritas silmi, kuid Lyni erutus tõi ta näole naeratus. "Kuhu me seekord läheme?"

"Kuhu me siis läheme?"

"Mul on juba niigi palju kingi, Lynnie, nii et ma loodan, et see pole järjekordne..."

"Ei, ei. Ma ei räägi praegu allahindlusest. Luke tuleb koju. Päriseks."

Kulus veidi aega, enne kui Lyni sõnad Dellale kohale jõudsid. Della pilgutab telefoni suunas silmi. "*Mida* sa ütlesid?"

"Šokk, kas pole? Aga ikkagi heas mõttes. Ma ei jõua ta saabumist ära oodata."

Liiga rabatud, et midagi öelda, mõtles Della, millega ta on selle ära teeninud. Lisaks kõigele muule. Miks just täna.

"Šokk" oli pehmelt öeldud. Oh, ta teadis, et Luke peab ühel päeval koju tulema. Luke oli alati öelnud, et ei jää võõrsile igaveseks. Kuid Della oli arvanud, et saab enne mingisuguse eelteate. Ta vajab aega enese ettevalmistamiseks, et meest uuesti näha. Koos tema naisega.

“Dell, kullake? Oled sa seal?”

Della virgus oma transist. Olles oma tundeid aastaid Lyni eest varjanud, ei tohtinud ennast nüüd reeta.

“Tuleb koju?” Della hää l kõlas peaaegu tavaliselt. “See tähendab, et ta hakkab koos Yvonne’iga siin elama?”

“Indias elamisest sai ilmselt küllalt. Ta kolib tagasi väiksesse vanasse Adelaide’i oma armastava pere juurde.” Lyn naeris. “Võrratu, kas pole?”

“See...” Della keel jäi suulakke kinni. Ta üritas uuesti. “Millal?”

“Sa tead ju mu venda,” ütles Lyn. “Ta armastab üllatusi, eks? Ta helistas Melbourne’ist, kui ootas järgmisele lennukile ümberistumist. Ema tahab, et sa täna nende juurde õhtusöögile tuleks.”

“Täna...” Della sattus segadusse ega osanud midagi öelda.

“Ma olen praegu teel ema juurde. Täpselt pool kaheksa. Eks?”

“Aga...” Della heitis pilgu digitaalkellale armatuurlaual. “Ma ei jõua vahepeal kodus ära käia.”

“Tule otse meile. Mul on siinsamas kõrvalistmel natuke margaritasegu ja tekiilat. Kui sa saabud, siis jook juba ootab. Ma tean, kui stressis sa pärast tööpäeva oled.”

“Mitte iga päev,” pomises Della, samal ajal keeldumist kaaludes. Ta ei suudaks. Lyni ema oli talle rohkem ema eest olnud kui ta enese oma. Ta polnud veel ühestki Dawni kutsest keeldunud ning ei kavatsenud seda ka nüüd teha.

Aga. Luke. Tuleb. Sinna.

“Oh, jessuke. Ma unustasin,” ütles Lyn. “Mina siin aina vatron ja...” Ta toon muutus pehmemaks. “Sa käisid täna vastuvõtul, eks?”

Kaastunne Lyni hääles pani Della kurgu kipitama.

“Jah,” surus ta huulte vahelt.

Ning pärast seda polnud talle jäänud hetkegi haavade lakkumiseks. Ta töökoormus ei lubanud sellist enese poputamist.

“Dell, kullake, mida arst ütles?”

Teadmine oli alles liiga toores. “Veel mitte,” ütles ta. “Ma räägin sulle hiljem.”

Della kõrv täitus hetkeks Jamie häälest, siis ütles Lyn: “Ma teen siis suure margarita.”

Della lülitas telefoni välja ja poetas selle kotti. Ta va-
jas tõesti seda jooki. Tom Dermont. Doktor Morgan. Nüüd Luke ja Yvonne. On vast päev.

Ta pidi ennast kokku võtma. Oli vedamine, et tal oli sel-
jas üks ta parimaid tööülikondi ning käekotis pisut meiki. Vähemalt näeb ta esinduslik välja. Ning Luke’il polnud aimugi, mis tunded tal mehe suhtes olid. Della polnud end tema ees eales lolliks teinud ega kavatsenud seda ka täna teha.

Ta sirutas käe süütevõtme suunas, kuid lõi siis kõhk-
lema ning pures oma huult. Ta ei suutnud seda teha. Puperdus tõusis ta rinnust kurguni.

Ei. Ta ei allu ärevusele.

Ta *suudab* seda teha. Ta oli kriisiekspert – inimene, kellelt firma ootas kaose ohjamist. Ta ei tohtinud lihtsalt oma tõelisi tundeid näidata.

Täpselt nagu siis, kui ta viimase kümne aasta jooksul
või nii oli Luke’i külaskäikude puhul nende pool käinud.

Täpselt nagu siis, kui Luke oli oma uue pruudi pere-
konnale tutvustamiseks paari aasta eest koju toonud. Della
oli naeratanud ning meest õnnitlenud, justkui ei tunneks
ta tema suhtes tõesti muud peale õeliku kiindumuse.

Tookord oli Della nad ära petnud, ta suudab seda ka
sel korral.

Kui tal vaid oleks olnud rohkem aega harjuda mõttega, et ta näeb neid kahte siinsamas koos elamas.

Ta pööras auto ümber ning suundus itta. Lyni vanemad elasid samas esinduslikus majas samal lehtpuudega tänaval samas prestiižikas linnaäärses rajoonis, kus Lyn ja Luke olid üles kasvanud. Täielik vastand Della lapsepõlvkodule, mis polnud küll päris agul, aga oli sellest vaid ühe astme jagu kõrgemal.

Della vanemad kuulusid sinikraelisesse tööliklassi. Aeg-ajalt. Enamasti olid nad laisad logardid ning Della suutis vaevu uskuda, et kannab nende geene. Nad vihkasid Della sõprust Lyniga ning “uhkeid mõtteid,” mida see talle andis. Mis oli ülikooli minekus ning tasuva töö leidmises nii vastuvõetamatut? Ta oli neile igatahes näidanud, eks?

Ta ohkas. Isegi nüüd, kus vanemad olid ta elust igaveseks lahkunud, tundis ta ikkagi, et peab midagi tõestama – ta lihtsalt ei teadnud, mida täpselt.

Teismelisena oli ta iga vaba minuti Lyni majas veetnud. Ta jumaldas seda õnnelikku kodu. Mitte ainult selle pärast, et Brayfordidel oli raha, vaid kuna Dawn ja Frank Brayford olid oma lastest siiralt huvitatud. Ning nad olid Dellat kohelnud kui üht nendest. Ta oli Brayfordidelt saanud rohkem toetust ja julgustust kui eales oma vanematelt.

Parkinud auto Brayfordide kodu ette tänavale, jäi Della hetkeks istuma, et oma kilpi üles seada. Luke pole kindlasti veel siia jõudnud, nii et midagi pole karta. Ta ei kardagi Luke'i. Della enese emotsioonid hirmutasid teda.

Kolmteist aastat. Kas tõesti oli nii palju aega möödunud sellest, kui Luke Adelaide'ist oma unelmatekarjääri nimel lahkus? Miks polnud Della tunded selle aja jooksul

hääbunud? Ta oli eeldanud, et saab mehest üle. See oli tal plaanis olnud. Kuid nüüd, kolmteist aastat hiljem tundis ta, kuidas mõte Luke'i taasnägemisest tal kõhus keerama pani.

Oli raske uskuda, et mees tuleb jäädavalt koju. Paikseks jäämine ei kuulunud tema loomuse juurde või vähemalt polnud varem kuulunud. Võib-olla oli see ta naise teene, kuigi Yvonne ei tundunud olevat seda tüüpi, kes tahaks mehe vanemaid oma ellu sekkuma.

Della juurdles, kas Lyn mitte ei saanud Luke'ist valesti aru. Võib-olla oli Dawn oma suures erutuses Luke'i sõnadest enamat välja lugenud, kui mees ütles? See oli ikkagi lihtsalt järjekordne külaskäik, eks?

Kuid siis turgatas Dellale pähe, et Luke ja ta naine võivad plaanida perekonna loomist. See mõte pani ta siskonna pöörlema. Ta kõht üritas talle kurku ronida.

Ta katsus hingata. Sügavate, aeglase hingetõmmetega.

Sellisel juhul polnud kolimist raske mõista. Adelaide oli perekonna loomiseks ideaalne koht. Ning kui selgub, et Dellal on õigus, peab ta lihtsalt edasi elama. Ta oleks selleks suuteline, kuigi sisemiselt rebiks see ta lõhki.

Pisut rahulikumana ronis ta Mercedese sportautost välja ja pani ukse lukku, kuigi selles ümbruskonnas ei paistnud auto silma. Luksusautod olid siin pigem normiks, kui erandiks.

Kuigi ta polnud kapriisidele aldis ja oli uhke oma kaalutlemisvõime üle, oli see auto teda üllatanud. Üks pilguheit, üks puudutus ning ta oli sellesse kiindunud.

Kibeda naeratusega möönis ta, et Luke'iga olid samad lood olnud, siis ajas ta selja sirgu ning astus aeda...